

JAZZGESCHIEDENIS 579 = ZONDAG 15.03.92 = R 1 = ± 20.30-21.00

+++++
Pingel - 0:07

MdR, Jazzgeschiedenis 579, tijdvak 1953-1958, hoofdstuk 14, Count Basie, deel 7 en laatst. Na de twee LPs waarvoor Neil Hefti alle muziek schreef, kregen voorjaar 1958 nu ook eens arrangeurs die in het orkest speelden een kans, met name Frank Foster en Thad Jones. De plaat werd 28 en 29 april in NYC door Roulette gemaakt, titel: 'Chairman of the Board'. Ik selecteerde er drie stukken uit. Het Orkest: Snooky Young, Wendell Culley, Joe Newman en Thad Jones-trompet. Henry Coker, Al Grey en Benny Powell-trombone. Marshall Royal en Frank Wess-alt, Frank Foster en Billy Mitchell-tenor, Charlie Fowlkes-baritonsaxofoon. Count Basie-piano, Freddie Green-gitaar, Eddie Jones-bas, Sonny Payne-drums. Van Frank Foster: "Blues in Hoss' flat".

plaat 1 Count Basie a/h Orchestra: Blues in Hoss' flat (Frank Foster)
1/1 - 3:12 - Roulette 52032

"Blues in Hoss' flat" met Al Grey-trombone, voor en na hem trompettist Joe Newman. Al Grey is opnieuw solist in dit stuk van Thad Jones: "H.R.H."

zelfde Count Basie a/h orchestra: H-R.H. (Thad Jones)

1/2 - 2:39 - idem

"H.R.H." - Her Royal Highness-ⁿ wat de Engelse ~~princess Margaret~~ had een keer naar de band geluisterd. Tenslotte een stuk van de volgende dag, de titel slaat op figuren uit een strip, de langstlopende ooit, omdat die zo populair was: 1907-1981. Voor fluitist Frank Wess schreef Thad Jones "Mutt & Jeff".

zelfde Count Basie a/h Orchestra: Mutt & Jeff (Thad Jones)

2/laatste - 3:36 - idem

"Mutt & Jeff". Count Basie and his Orchestra voor Roulette in NYC, 29 april 1958. In september en oktober was er een project met Lambert, Hendricks and Ross. Een vocaal trio geleid door Jon Hendricks die ~~de~~ teksten schreef volgens het door Eddie Jefferson gevolgde procédé: neem een instrumentaal stuk en maak op het totaal een doorlopend verhaal, inclusief-en dat is de kick- de geïmproviseerde soli. Jon Hendricks is 16 september 1921 geboren in Newark, Ohio, speelde ook drums maar beperkte zich uiteindelijk tot alleen zingen. Hij formeerde dit trio in 1957. Dave Lambert, Boston 19 juni 1917/NYC 3 oktober 1966, zong, maar arrangeerde ook. Hij was in 1944-45 bij

Gene Krupa, zong bij Charlie Parker "In the still of the night", en ging na het uiteenvallen van de groep weer in studios werken. Annie Ross die eigenlijk Annabelle Short heet, werd 25 juli 1930 in Engeland geboren, een tante, de zangeres Ella Logan nam haar op 3 jarige leeftijd mee naar de States, waar ze een kindsterretje in films werd. Tot ze begon te zingen. In '47 maakte ze een Europese toernee en bleef hier drie jaar. Terug in de USA bedacht ze op een solo van tenorsaxofonist Wardell Gray in 1952 "Twisted" en wist dus exact waar het bij Jon Hendricks over ging. Gestressed verliet ze het trio in '62, werd opgevolgd door Yolande Bevan. In 1964 ging de groep uiteen, Jon Hendricks ging solo en met zijn familie werken. Uit de Roulette LP 'Sing along with Basie' koos ik twee stuk^{ken} Hendricks gebruikte klassiek repertoire, "Goin' to Chicago" was van 13 febr^{ua}ri 1939 met soli door Lester Young op klarinet en tenorsaxofoon, Shad Collins was de trompettist en Jimmy Rushing zong. Zijn rol wordt nu in een gast-optreden door Joe Williams gedaan. Het stuk was een idee van o.a. Basie en Rushing, dit nieuwe arrangement is van Frank Foster, de eerste solostem is van Jon Hendricks. "Goin' to Chicago".

plaat 2 Count Basie a/h Orchestra + LHR: Goin' to Chicago (Basie, Rushing)
1/2 - 4:13 - Roulette 52018

"Goin' to Chicago", de Count Basie Band, Joe Williams plus Lambert, Hendricks and Ross. NYC 2 september 1958. Het tweede ~~stuk~~ is van de volgende dag, fameus~~st~~ solo^{stuk} van Lester Young, "Tickle toe", oorspronkelijk opgenomen 19 maart 1940, en daar ~~Schredl~~^{Schredl} Jon Hendricks^{dus} de teksten op. Frank Foster maakte met Hendricks het nieuwe arrangement van dit eigen stuk van Lester Young. Zijn grote solo wordt natuurlijk door Hendricks gedaan, die van Harry 'Sweets' Edison ervoer, door Annie Ross. "Tickle toe".

zelfde Count Basie a/h Orchestra + LHR: Tickle toe (Lester Young)
1/3 - 2:40 - idem

"Tickle toe", Roulette, NYC, 3 september 1958: Count Basie and his Orchestra plus Lambert, Hendricks and Ross. Als afsluiting van dit hoofdstuk twee Basie-opnamen van 19 december.

Opnieuw werd van buitenaf een arrangeur aangetrokken om een hele LP vol te schrijven. Dit keer de 25-jarige Quincy Jones die toen al een geduchte reputatie had. Hij komt uit Chicago waar hij 14 maart 1933 was geboren, op zijn 14e begon hij met trompet, maar al bij Lionel Hampton, 1951-53, begon hij te schrijven, zoals we bij Clifford Brown zijn tegengekomen. Daarna werkte hij voor iedereen die hem wilde hebben, van Ray Anthony en Tommy Dorsey tot James Moody en Count Basie. In '56 werd hij musical director van Dizzy Gillespie's nieuwe grote orkest en speelde er, bij uitzondering, ook trompet in. Nu dus een complete LP voor Basie. Quincy Jones droeg een stuk op aan zangeres Lena Horn en haar echtgenoot Lenny Hayton: "For Lena and Lenny".

plaat 3

Count Basie a/h Orchestra: For Lena and Lenny (Quincy Jones)
1/1 - 3:50 - Roulette 52024

"For Lena and Lenny" met trompettist Joe Newman. In de jaren dertig ontwikkelde Basie, omdat hij in Lester Young en Herschel Evans twee verschillend geaarde tenorsaxofnisten had, het twee-tenoren-stuk. Quincy Jones kent zijn traditie, hij maakte voor Frank Foster en Billy Mitchell "Rat race".

zekfde

Count Basie a/h Orchestra: Rat race (Quincy Jones)
1/2 - 2:37 - idem

"Rat race". Count Basie ~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~ voor Roulette in NYC, 19 december 1958: 'Basie one more time' - Count Basie and his Orchestra play music from the pen of Quincy Jones'. Snooky Young, Wendell Culley, Joe Newman, Thad Jones-trompet. Henry Coker, Al Grey, Benny Powell-trombone. Marshall Royal, Frank Wess-alt, Frank Foster, Billy Mitchell-tenor, Charlie Fowlkes-baritonsaxofoon. Count Basie-piano, Freddie Green-gitaar, Eddie Jones-bas, Sonny Payne-drums. Dit orkest vormde een zeldzaam hechte eenheid want het bestond uit zeer professionele musici die muzikaal alle stadia bij vele groepen en orkesten hadden doorlopen. Er waren wat goede tot zeer goede solisten, en: van 3 april 1958 tot 12 maart 1960 was er geen enkele verandering in de bezetting. Dat helpt natuurlijk ook enorm. Count Basie was nu 54. Het succes zou hem nooit meer verlaten. Volgende keer begin ik aan hoofdstuk 15. Een lang durend hoofdstuk, want ik ga losse solisten, grotere en kleinere groepen met u doornemen. Ik begin bij tenoren en Coleman Hawkins. Dit was Jazzgeschiedenis 579, MdR.

NA 218 519
31:23
next. 10.02.92